

tioner — vise sig for ringe, vil der jo være Adgang til at forhøje samme, senest ved Lovens Revision i Rigsdagssamlingen 1912—1913.

Under Hensyn til, at der efter Forslagets § 4, 2det Stk., vil kunne oprettes „stedligt begrænsede“, Arbejdsløshedskasser, mener Kommissionens Flertal gennem Formuleringen af Forslagets § 9 at have taget tilbørligt Hensyn til alle de Krav, der med Rette ville kunne fremføres som værende af Betydning ved Løsningen af denne Opgave. Man har ønsket at lette Dannelsen af faglige Arbejdsløshedskasser, og man har i saa Henseende formentlig stillet sig liberalt; gennem de herhenhørende Bestemmelser har man særlig haft Blikket rettet paa Kjøbenhavns og Frederiksberg Kommuner samt de større Købstadkommuner, hvilke man har ønsket at aabne en Adgang til — hvis de selv ville benytte den — at gøre Lovforslagets Bestemmelser anvendelige paa den mest formaalstjenlige Maade. Landkommunernes Interesser er der særlig taget Sigte paa gennem Bestemmelsen i § 9, 2det Stykke, 1ste Punktum. Men herved maa dog ikke overses, at det ikke er udelukket, at en Kommune, der yder Tilskud til en anerkendt Arbejdsløshedskasse, tillige yder Bidrag til Bestridelsen af Præmien for et eller flere af Kassens Medlemmer, forsaavidt de paagældende have Ophold eller ere forsørgelsesberettigede i samme Kommune.

Idet iøvrigt bemærkes, at nærværende Lovforslag paa væsentlige Punkter er affattet paa Grundlag af Lov om anerkendte Sygekasser af 12. April 1892, skal — forsaavidt angaar de mere betydende Afvigelser fra bemeldte Lov — med Hensyn til de enkelte Paragrafer bemærkes følgende:

ad § 1.

Bestemmelsen i § 1 maa jævnføres med Bestemmelsen i § 4, 2det Stykke, hvorefter en Arbejdsløshedskasse kan være „stedlig begrænset“. Da en Arbejdsløshedskasse kan være knyttet til et eller flere bestemte Fag, kan den ogsaa omfatte samtlige Fag i en Kommune.

ad § 3.

Et Mindretal indenfor Kommissionen vilde være tilbøjeligt til at fastslaa, at en Arbejdsløshedskasse for at faa og beholde offentlig Anerkendelse kun skal have 20 Medlemmer. Mindretallet har i saa Henseende ladet sig lede af den Betragtning, at det i de mindre Landkommuner vil kunne være forbundet med Vanskelighed at tilvejebringe 50 Personer, der ere villige til i Forening at danne en Arbejdsløshedskasse. Denne Betragtning kan Kommissionens Flertal dog ikke tiltræde. Man skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at det ikke vil være nødvendigt — næppe en Gang heldigt — at oprette kommunale Arbejdsløshedskasser, der ere begrænsede til en Kommune. Jo større Kassen er, des mindre vil dens Risiko være, og des større vil som Følge heraf Kassens Levedygtighed være. Kassens Levedygtighed beror imidlertid ikke alene paa, om dens Præmier uden større Afsavn kunne udredes af Kassens Medlemmer, men ogsaa paa om Præmierne ere stabile, og det vil derfor formentlig netop være i Samfundets Interesse at forhindre Opkomsten af altfor smaa Arbejdsløshedskasser.

ad § 5.

At Optagelse i en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke skal kunne tilstedes nogen, efter at han er fyldt 60 Aar, behøver næppe nogen synderlig Forklaring. Efter Alderdomsunderstøttelsesloven kunne de paagældende — for saa vidt de iøvrigt opfyldte Lovens meget lemfældige Betingelser — opnaa Alderdomsunderstøttelse. Dette er begrundet i, at de paagældende ikke formenes efter det 60de Aar at have videre Chancer for at kunne fortjene deres Livsophold ved eget Arbejde. Vilde man nu tilstede dem at kunne indtræde i en Arbejdsløshedskasse, vilde dette